

Arrest

nr. 238 917 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 25 februari 2020 bij een controle werkend aangetroffen op een bouwwerf.

1.2. Op 25 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 25 februari 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LOKEREN op 25/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [J.P.],

Voornaam: [R.]

[...]

geboorteplaats : BRAZILIË

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn vriendin en dochter in België verblijven, gelet op het feit dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezi[...]n samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker verblijft al twee jaren in België. Hij woont samen met zijn partner en haar familieleden, zijnde haar dochter en haar gehandicapte broer.

Omdat verzoeker betraapt werd op zwartwerk, werd hem een inreisverbod opgelegd voor een periode van twee jaren.

Deze beslissing is evenwel strijdig met artikel 8 van het EVRM, omwille van het feit dat verzoeker nu al enige tijd samenwoont met zijn partner en haar familieleden.

Zijn privé-leven wordt dan ook danig geschonden door het feit dat hem nu de bestreden beslissing wordt opgelegd.

Eveneens wenst verzoeker te informeren dat de bestreden beslissing niet gepast is om genomen te worden, omwille van het feit dat verzoekers voornaamste contacten (namelijk zijn partner en haar familieleden, waar verzoeker mee samenwoont) hier in België verblijven, oa de dochter van verzoekers partner. Verzoeker is als een vader voor haar. De bestreden beslissing leidt dan ook tot een duurzame scheiding tussen enerzijds verzoekers partner en haar dochter, en anderzijds verzoeker, en dit terwijl verzoeker hier een privé-leven en gezinsleven opgebouwd heeft (in de zin van artikel 8 EVRM).

Voor wat zijn privé-leven dient benadrukt te worden dat er sprake is van een onrechtmatige inmenging, omwille van het feit dat verzoeker hier in België aan het werk was. Er is dan ook sprake van een zeer goede integratie in ons land.

Voor wat betreft zijn gezinsleven, wenst verzoeker te benadrukken dat hij een zeer sterke band heeft, zowel met zijn partner als met haar kind. Hij speelt een zeer belangrijke rol in het leven van het kind.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM. de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurs-handelingen van 1991.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verweerder heeft tevens gemotiveerd waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Hij heeft hierbij toegelicht dat verzoekers gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven en het hele gezin dus België moet verlaten. Hij nam ook in aanmerking dat verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben en niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven en zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Hij concludeerde dat, gelet op deze elementen en het belang dat dient te worden gehecht aan de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat uit de stukken van het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verweerder heeft in aanmerking genomen dat de gezinsleden van verzoeker illegaal op het grondgebied verblijven, zodat het hele gezin België zal moeten verlaten en verzoeker dus niet kan voorhouden door het inreisverbod van zijn partner en haar kind te worden gescheiden. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging incorrect is en maakt niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod een hinderpaal vormt om in zijn land van herkomst of elders buiten het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen een gezin te vormen met de personen met wie hij in België samenleeft. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid in het Rijk is vereist om contacten die hij heeft opgebouwd met andere in het Rijk verblijvende personen verder te kunnen onderhouden. Hij toont evenmin aan dat dat enig ander aspect van zijn privéleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Waar hij nog verwijst naar zijn tewerkstelling in het Rijk kan de Raad enkel duiden dat verzoeker niet was gemachtigd om arbeid te verrichten en dat niet kan worden aangenomen dat een irreguliere tewerkstelling onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er blijkt dan ook geenszins dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar wordt opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te kunnen nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werden voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK